

SADAŠNJA

POSVETI IH SVOJOM ISTINOM

ISTINA

TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 16.

LONDON, ČETVRTAK, 25. SIJEČANJ, 1900.

Br. 4.

EVANĐELJE O KRALJEVSTVU

W. W. PRESCOTT

CARSKO SJEME JE POSADENO U BABILONU

U svom odgovoru na određeno pitanje od svojih učenika, „Šta će biti znak tvog dolaska i kraja sveta“? Isus je rekao, „Ovo Jevanđelje o kraljevstvu će biti propovedano u celom svetu za svedočanstvo svim narodima; i onda će doći kraj“. Prema tome, to je znak i Gospodnjeg dolaska, i priprema za taj slavan događaj, da treba biti objavljeno svuda da je Bog u Hristu „večni Kralj, besmrtni“, i da „je Gospod utvrdio svoj presto na nebesima; i njegovo kraljevstvo vlada nad svime“. Ps. ciii 19. Kada je ova istina širom otkrivena celog sveta, i svi su se ili pokorili kao poslušne sluge pravednom kralju ili su ga odbacili, i rekli, „Nećemo imati ovog čoveka da vlada nad nama“, tada će se čuti „silni glasovi na nebu“ kako govore, „Kraljevstvo sveta je postalo kraljevstvo našeg Gospoda i njegovog Hrista; i on će vladati u vek vekova“. Otk. xi 15, R. V. „Tada će Kralj onima sebi zdesna reći: ‘Dođite, blagoslovljeni Oca mogega, primite u baštinu kraljevstvo pripremljeno za vas od utemeljenja sveta.’“ Oni koji su odbacili Jevanđelje o kraljevstvu, i istrajali u svojoj odanosti „bogu ovog sveta“, propašće zajedno sa svojim izabranim kraljem u padu njegovog kraljevstva.

Prema tome, svaka osoba na svetu treba pružiti iskrenu pažnju ovoj objavi Jevanđelja o kraljevstvu. To nije pitanje kreda, ili crkve, puka tema teološkog spora; to nije pitanje težine argumenta u rešavanju neke religijske rasprave, što može biti ostavljeno onima koji uživaju u takvoj zabavi koja uništava dušu; to je žestoko stvarno i praktično pitanje, koje utiče na ceo tok naših života. Ovom objavom Jevanđelja o kraljevstvu obavešteni smo o pravom stanju stvari na ovom svetu; saznajemo za izvornu pobunu protiv vlasti „nebeskog Kralja“; kako je taj Lucifer, svetlonoša, postao Sotona, protivnik; kako to da je kroz obmanu odvratio čoveka od njegove odanosti Bogu, i uzurpiranjem njegove vlasti postao „bog ovoga sveta“; kako to da je Bog u svojoj velikoj ljubavi obezbedio kroz dar Isusa, nje-

govog života, njegove smrti, njegovog vaskrsenja, i njegovog sveštenstva, da trebamo biti spašeni od sile tame, i preneti u kraljevstvo njegovog dragog Sina; kako to da će u Isusu Hristu, čovečjem Sinu, Božjem Sinu, koji „nas je voleo i u svojoj nas krvi oprao od naših greha i učinio nas kraljevima“ (Otk. i 5, 6), vlast biti vraćena, „a kraljevstvo, vlast i veličanstvo kraljevstva pod svim nebom biće predato narodu svetaca Svevišnjeg“. Dan. vii 27.

Ovo Jevanđelje o kraljevstvu je jedina tema Pisama. Izneto je u propisu, molitvi, i hvali; ono je učenje o proročanstvu, istoriji, i biografiji Biblije; ono je ključna napomena o životu i učenju Isusa, koji je počeo svoju službu „propovedanjem jevanđelja o Božjem kraljevstvu, i govorenjem, ‘Ispunilo se vreme, i blizu je Božje kraljevstvo: pokajajte se, i verujte Jevanđelju’“. Marko i 14, 15. Ono pokriva sprovođenje Božje cele namere u pogledu čoveka, od prvog poglavlja Postanja, gde ga pronalazimo stvorenog po Božjem obličju i liku, i kako ima vlast nad delom njegovih ruku, kroz iskustvo greha, kada „još ne vidimo da mu je sve podloženo“, dok ga ne pronađemo u poslednjem poglavlju Otkrivenja, ponovo kao vernog slugu zakonitog Kralja, kako ima Božje ime na svom čelu, ponovo kralj, koji „će vladati u vek vekova“.

PITANJE DA BUDE REŠENO

JEVANĐEOSKA poruka ide napred „sa jakim glasom“, govoreći, „Evo Boga vašeg“, „Bojte se Boga i dajte mu slavu... i obožavajte njega koji je stvorio nebo i zemlju, i more, i izvore voda“. Isa. xl 9. Otk. xiv 7. Tako je svako doveden da se suoči sa i reši ova pitanja, „Ko je Gospod, da ja trebam poslušati njegov glas“? Kakva je priroda ovog Božjeg kraljevstva? Postoji li jasan dokaz da „će ono stajati zauvek“? Na kom principu je utvrđeno da treba biti „večno kraljevstvo“? Istorija sveta, pročitana u svetlu koje sija iz Pisama, daće jasan i odlučujući odgovor na sva ova pitanja. To nije stvar teorije ili filozofske spekulacije, već iskustvo koje je stečeno u vekovima ljudske istorije. Međutim kako bi sa koristi pratili lekcije naučene u očigledno zamršenom toku događaja tih vekova, moramo čitati istoriju sa Božjeg stanovišta, otvarajući ovo skladište znanja ključem

koji je on stavio u naše ruke. A posebno je važno to da ovo treba biti učinjeno u ovom naraštaju, zato što se istorija prošlosti ponavlja u istoriji današnjosti, a pravo tumačenje sadašnje istorije nam je dato u Gospodnjem sopstvenom tumačenju prošle istorije kao vodič u ispravnom razumevanju njegovih proročanstava u pogledu ovog vremena upravo pre dolaska Kralja.

U knjizi Danila, u vezi koje je Isus rekao, „Ko čita, neka razume“, imamo u malom obimu božanski napisanu istoriju o svetu od vremena „Vavilona, slave kraljevstava“, do „kraja dana“. Ovde imamo ključ za ispravno tumačenje cele istorije. Ovde imamo principe nebeskog kraljevstva jasno otkrivene u suprotnosti sa principima usađenim od „boga ovoga sveta“, i sve to na stvarnoj sceni ljudskog delovanja, živoj panorami. Ovde je poblebljano iscertan kratak pregled borbe koja je vođena tokom svih ovih vekova u naporu „kneza ovoga sveta“, da postavi trajno kraljevstvo na ovoj zemlji koje će se nadmetati sa Božjim kraljevstvom. Ovde vidimo ishod ove borbe, sa takvim svetlom na sadašnjosti kakvo nam omogućava da razumemo prirodu događaja upravo pred uspostavljanje Božjeg večnog kraljevstva. To je zato što je „ovo Jevanđelje o kraljevstvu“ tako jasno propovedano u knjizi Danila, da mi pozivamo pažnju na njega u ovo vreme.

„U trećoj godini vladavine Joakima, kralja Judeje, dođe Navuhodonosor, kralj Vavilona, do Jerusalima i opsedne ga. I dade mu Gospod u ruku Joakima, kralja Judeje, s delom posuda iz Doma Božjega, koji on otpremi u zemlju Senar, u dom svojih bogova; i unese on to posude u riznicu svoga boga.“

U uvodnim rečenicama knjige predstavljeno je pitanje kraljevstva. Dva zemaljska kralja ratuju jedan sa drugim, a Gospod odlučuje ishod sukoba. I biće viđeno to da je odlučan na način da širi naširoko po celoj zemlji znanje o Božjem kraljevstvu, da propoveda Jevanđelje o kraljevstvu. Međutim kako to da se dešava da je Joakim, *kralj Judeje*, nadvladan od Navuhodonosora, *kralja Vavilona*? Zašto je Gospodnji narod osvojen od pagana? Padanje zidova Jerihona na povik vere i Izraelovo okretanje „njihovih leđa pred njihovim neprijateljima“ odmah pruža odgovor. „Izrael je sagrašio, a prekršili su i moj savez koji sam im zapovedio.“ Jošua vii 11. „Joa-

kim... je činio ono što je zlo u očima Gospoda.“ 2. Dn. xxxvi 5. Štaviše, Gospod nikada nije nameravao da njegov narod treba imati bilo kakvog kralja osim njega. Kada je narod zahtevao kralja, Bog je rekao o njima, „Odbacili su me, da ne bih vladao nad njima“. On je bio taj koji bi im dao pobjedu nad svim njihovim neprijateljima, i učinio bi ih „glavom, a ne repom“, iznad, a ne ispod, „ako poslušáš zapovesti Gospoda Boga svojega“. Međutim kada su izabrali vidljivog kralja umesto „Večnog Kralja, besmrtnog, nevidljivog“, i on je otišao od Gospoda, izgubili su delovanje te večne sile preko vere u kojoj su kraljevstva pokorena (Jevr. xi 33), i zatočeni su odvedeni od pagana. Takođe je tačno to da Gospod deluje kroz svoj narod da propoveda Jevandjelje o svom kraljevstvu širom sveta, i da tako obuzda kraljevstvo zla; ali kada su postali egocentrični, i kada su ugasili ovo svetlo od pagana, tada je Gospod poništio ovaj sam neuspeh koji ih je predao u ruke pagana kao sredstvo ostvarivanja dela koje su zanemarili da čine u vremenu blagostanja. Tako je istina koja treba da bude naučena od svakog pojedinca da „je Božje kraljevstvo... pravednost i mir i radost u Svetom Duhu“; da „je žezlo pravednosti žezlo tvog kraljevstva“; da „je Božje kraljevstvo u vama“. A istina koja treba da bude naučena o svetovnim kraljevstvima je da „Svevišnji vlada u ljudskom kraljevstvu, i daje ga kome god on hoće“. To je samo u svetlu ovih principa da iskustva pojedinaca i nacija mogu pravilno biti pročitana. To su teme knjige Danila.

Sveto posuđe je uklonjeno iz Božjeg doma, i izloženo je u paganskom hramu, kao spoljašnji znakovi superiornosti bogova i religije Vavilona nad Bogom i religijom Jevreja. Avaj, što se „Božje ime huli među Neznabošcima“ od onih koji ispovedaju, ali nemaju veru u njega, „koji je nad svima, Bog blagoslovljen zauvek“. Međutim istina će trijumfovati, čak iako je njen dan pobjede često odlagan neverstvom onih koji ispovedaju da veruju u nju.

„I reče kralj Asfenazu, nadstojniku svojih evnuha, neka dovede neke od dece Izraelove, i od kraljevog semena, i od knezova; dece u kojima nema mane, nego su lepog izgleda, umešna u svoj mudrosti, vešta u znanju i da se razumeju u nauku; takvu koja su sposobna stajati u kraljevoj palati i koju oni mogu naučiti znanju i jeziku Haldejaca. I odredi im kralj svakodnevni obrok od kraljevog jela i od vina koje je on pio. Tako ih je trebao odgajati tri godine, kako bi, kada se one navršu, mogli stajati pred kraljem. Među njima su bila deca Judina: Danilo, Ananija, Misailo i Azarija. Njima nadstojnik nad evnusima dade imena: Danilu on dade ime Valtasar, Ananiji Sedrah, Misailu Misah, a Azariji Avdenago.“

Neki od zatočenika koji su imali najbolji

fizički izgled i koji su dali dokaz o posedovanju već dobro razvijene intelektualne sposobnosti, izabrani su za obuku da „mogu stajati pred kraljem“. Bili su „deca“, „momci“, verovatno u tinejdžerskim godinama, baš u doba kada okruženja imaju najmoćniji uticaj na ponašanje, kada su oni koji nisu kontrolisani živim principom iznutra poljuljani tamo i vamo pritiskom spoljašnjih okolnosti.

S očiglednom svrhom da ovi mladi zatočenici trebaju zadržati svoj dobar fizički izgled, i da trebaju učiniti brz napredak u „znanju i jeziku Haldejaca“ kralj je obezbedio za njih ono što je smatrao najboljom ishranom, baš takvu hranu i vino kakvi su pronađeni na njegovom sopstvenom stolu. Bio je to carski jelovnik, „kao što je dostavljen njegovom veličanstvu kralju“, međutim kralj je bio *kralj Vavilona*. Tako je pitanje kraljevstva pred ovim mladima. Da li će pratiti uputstva svog pravog Kralja, ili ona od kralja Vavilona? Da li će činjenica što su izabrani za obuku, da mogu služiti kralju Vavilona, da ih navede da opravdaju odstupanje od pravog principa, uz izgovor da su zatočenici i u Vavilonu, i da kada su u Vavilonu, moraju raditi kao što Vavilonjani rade? Nakon svega da li će stvarno učiniti toliko mnogo razlike šta jedu i piju, pod uslovom da se drže čvrsto svog kreda, i dobro su pripremljeni da ga brane protiv pagana? Tako puki formalista izdaje svoje poverenje, brkajući argument sa ponašanjem, zdravlje sa gradivom. Tako svi oni misle, koji smatraju religiju samo kao pukim nizom obreda, a Božje zapovesti kao samo proizvoljne zahteve. Za sve takve kraljevstvo je spoljašnje, vidljivo telesno; i oni su lako ubeđeni da je jedna forma jednako dobra kao i druga, i da Bog nije toliko izbirljiv u vezi ovih stvari, sve dok mi održavamo neku vrstu eterične atmosfere oko nas koja se ponekad pogrešno smatra duhovnošću, i hvali se kao ta sloboda kojom držimo zakon u duhu, i tako smo privilegovani da ga zanemarimo u slovu. Takva je moderna ideja o Jevandeoskoj slobodi. Na ovaj način pogodnost diktira principu, poslušnost postaje puka stvar okolnosti, a nebesko kraljevstvo postaje Vavilonsko kraljevstvo.